

POLITYKA BEZPIECZEŃSTWA DZIECI STOWARZYSZENIA SPORTOWA POLITECHNIKA

PREambuła

Naczelną zasadą wszystkich działań podejmowanych przez personel stowarzyszenia jest działanie dla dobra dziecka i w jego najlepszym interesie. Każdy członek Personelu Sportowej Politechniki traktuje dziecko z szacunkiem oraz uwzględnia jego potrzeby. Niedopuszczalne jest stosowanie przez kogokolwiek wobec dziecka przemocy w jakiegokolwiek formie. Personel SSP, realizując te cele, działa w ramach obowiązującego prawa, przepisów wewnętrznych Stowarzyszenia oraz swoich kompetencji.

DEFINICJE

Na użytek niniejszego dokumentu zastosowanie mają następujące definicje:

- **Stowarzyszenie, Sportowa Politechnika, SSP** – Stowarzyszenie Sportowa Politechnika;
- **Zarząd** - Zarząd Stowarzyszenia Sportowa Politechnika;
- **PBD SSP** - Polityka Bezpieczeństwa Dzieci Stowarzyszenia Sportowa Politechnika;
- **Dziecko** - każda osoba do momentu ukończenia 18. roku życia;
- **Dane osobowe dziecka** - informacje umożliwiające identyfikację dziecka;
- **Opiekun dziecka** - osoba uprawniona do reprezentacji dziecka, w szczególności jego rodzic lub opiekun prawny, w myśl niniejszego dokumentu opiekunem jest również rodzic zastępczy.
- **Zgoda opiekuna dziecka** – zgoda co najmniej jednego z opiekunów prawnych dziecka, w przypadku braku porozumienia między rodzicami dziecka należy poinformować rodziców o konieczności rozstrzygnięcia sprawy przez sąd rodzinny;
- **Personel** - osoby zatrudnione na podstawie umowy o pracę, umowy cywilnoprawnej, a także wolontariusze SSP;
- **Kandydat do pracy** – osoba ubiegająca się o zajęcie stanowiska pracownika w SSP;
- **Krzywdzenie dziecka** - popełnienie czynu zabronionego lub czynu karnego na szkodę dziecka przez jakąkolwiek osobę, w tym członka personelu organizacji lub zagrożenie dobra dziecka, w tym jego zaniedbywanie.
- **Dyskryminacja** - oznacza zachowanie wobec osoby, oparte o stereotypy i uprzedzenia, jakie wobec niej mamy;
- **Rejestr Sprawców Przepędzeń na tle seksualnym (RSPTS)** - rejestr obywateli polskich, którzy dopuścili się przestępstwa z pobudek seksualnych, wprowadzony na mocy ustawy z dnia 13 maja 2016 r. o przeciwdziałaniu zagrożeniom przestępczością na tle seksualnym
- **Koordinator ds. bezpieczeństwa dzieci (także: Koordynator)** - osoba powołana przez Zarząd SSP odpowiedzialna wdrażanie PBD SSP oraz organ prowadzący interwencje w sprawach związanych z naruszeniem PBD SSP;
- **Interwencja** – podjęcie odpowiednich działań zmierzających do zapewnienia bezpieczeństwa dziecka w tym także zawiadomienie odpowiednich organów o zagrożeniu dobra dziecka;

Ilekcję w niniejszym dokumencie jest mowa o stanowisku czy roli w męskiej formie, tyczy się to obu płci.

I. CELE I ZASADY POLITYKI BEZPIECZEŃSTWA DZIECI POZKOSZ

1.

Stowarzyszenie Sportowa Politechnika pragnie uczynić koszykówkę bezpiecznym, pełnym szacunku i radości środowiskiem dla wszystkich dzieci, niezależnie od wieku, płci, orientacji, pochodzenia etnicznego i społecznego, religii, poziomu zdolności i zaangażowania w grę. Uznajemy prawo dzieci do bycia wolnymi od wszelkich form nadużyć: fizycznych, seksualnych, emocjonalnych oraz zaniedbania i uznajemy nasz obowiązek dbania o ich ochronę.

2.

Niniejsza Polityka stanowi ramy zapewniające, że dzieci są chronione podczas uprawiania koszykówki. Dotyczy ona wszystkich osób poniżej 18 roku życia, bez jakiegokolwiek dyskryminacji. Uznajemy, że niektóre dzieci mogą być szczególnie narażone na nadużycia i jesteśmy świadomi odpowiedzialności za dbanie o ich integrację, bezpieczeństwo i dobre samopoczucie w koszykówce. Poprzez swoje polityki, praktyki i procedury, SSP kładzie nacisk na środki zapobiegawcze, w celu zmniejszenia ryzyka, oraz odpowiedzialne działania, aby zapewnić, że wszelkie incydenty są rozwiązywane efektywnie. Pragniemy, aby ten zestaw narzędzi był żywym dokumentem, który będziemy regularnie aktualizować, aby odzwierciedlał opinie i praktyczne doświadczenia naszych członków i personelu oraz podmiotów zajmujących się szkoleniem dzieci i młodzieży.

3.

Ochrona dzieci to termin zbiorczy obejmujący zarówno działania zapobiegawcze mające na celu zminimalizowanie szans na wystąpienie krzywdy, jak i działania służące temu, aby zapewnić, w przypadku pojawienia się obaw, że spotkają się one z odpowiednią reakcją właściwego podmiotu. Szczególny nacisk kładziemy na potrzebę uwzględnienia najlepszego interesu dziecka w każdym działaniu dotyczącym dzieci zaangażowanych w koszykówkę (np. decyzje, postępowanie, szkolenie, usługi i programy) oraz działania zgodne z międzynarodowymi standardami i ustawodawstwem krajowym, w szczególności gdy podejrzewane przypadki nadużyć mogą nosić znamiona przestępstwa.

4.

Niniejsza Polityka dotyczy w szczególności: pracowników i współpracowników SSP, trenerów, personelu medycznego, wolontariuszy oraz rodziców/opiekunów. Każda osoba zaangażowana w koszykówkę jest odpowiedzialna za to, żeby koszykówka była bezpieczna i pełna radości dla dzieci.

5.

1. Będziemy działać w najlepszym interesie dzieci. Zapewnienie ochrony dzieciom jest związane ze zwiększaniem ich radości z gry i wyników w koszykówce. Każde działanie związane z dzieckiem lub dziećmi w koszykówce musi uwzględniać w pierwszej kolejności ich najlepsze interesy.
2. Prawa dzieci będą szanowane i promowane. Dziecko to każdy człowiek w wieku poniżej 18 roku życia. Każde dziecko ma prawo do uprawiania koszykówki w bezpiecznym, zintegrowanym środowisku, wolnym od wszelkich form nadużycia, molestowania i wykorzystywania. Uznajemy, że każda forma nadużycia narusza prawa dziecka i nie będzie tolerowana.
3. Wszystkie obawy i sygnały dotyczące bezpieczeństwa i ochrony dzieci powinny być traktowane poważnie. W razie potrzeby należy podjąć odpowiednie kroki w celu zabezpieczenia dziecka, włącznie z przekazaniem sprawy do organów ścigania i podmiotów zajmujących się ochroną dzieci.

II. WPROWADZENIE POLITYKI BEZPIECZEŃSTWA DZIECI

6.

Stowarzyszenie Sportowa Politechnika wprowadza Politykę Bezpieczeństwa Dzieci i dołoży starań by podobne procedury wdrożone zostały u Członków naszej organizacji. W ramach wprowadzania PBD planujemy:

1. Powołanie Koordynatora bezpieczeństwa dzieci.
2. Działania edukacyjne i społeczne w celu zwiększenia świadomości i wiedzy o bezpieczeństwie dzieci wśród rodziców, dzieci, trenerów, pracowników, i innych osób zaangażowanych w koszykówkę.
3. Podejmowanie odpowiednich działań w przypadku zarzutów o działania zabronione poprzez kierowanie spraw do odpowiednich organów państwowych.
4. Stworzenie narzędzi i procedur umożliwiających anonimowe zgłaszanie naruszeń.
5. Zapobieganie zatrudnianiu nieodpowiednich osób (pracowników i wolontariuszy) w SSP poprzez bezpieczną rekrutację i procedury.
6. Zadbanie o zrozumienie przez wszystkich funkcjonujących w koszykówce swojej roli i obowiązków w odniesieniu do ochrony dzieci; zapewnienie wszystkim pracownikom i wolontariuszom odpowiednich szkoleń w momencie dołączenia do organizacji, a także zapewnianie dalszych szkoleń i aktualizacji Polityki i procedur.
7. Informowanie dzieci o ich prawach i miejscach, gdzie mogą znaleźć pomoc.
8. Monitoring i dokonywanie przeglądu naszych praktyk ochronnych regularnie, co najmniej raz w roku, aby zapewnić, że uczymy się i rozwijamy ochronę, zgodnie z najlepszymi praktykami i ustawodawstwem krajowym.
9. Opracowanie procedur i wytycznych w celu wdrożenia polityki bezpieczeństwa dzieci.

III. ORGANIZACJA PROCESU OCHRONY PRAW DZIECI I ZAPOBIEGANIE NARUSZENIOM

7.

Niniejsza Polityka Bezpieczeństwa Dzieci stanowi uniwersalny zbiór zasad, narzędzi i procedur postępowania w celu ograniczenia nadużyć wobec dzieci, a w przypadku ich wystąpienia powzięcia odpowiednich środków.

8.

Podstawy prawne Polityki ochrony dzieci: Konwencja o prawach dziecka przyjęta przez Zgromadzenie Ogólne Narodów Zjednoczonych dnia 20 listopada 1989 r. (Dz. U. z 1991r. Nr 120, poz. 526 z późn. zm.); Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. (Dz. U. Nr 78, poz. 483 z późn. zm.); Ustawa z dnia 25 lutego 1964 r. Kodeks rodzinny i opiekuńczy (t.j. Dz. U. z 2020 r. poz. 1359); Ustawa z dnia 28 lipca 2023 r. o zmianie ustawy - Kodeks rodzinny i opiekuńczy oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1606); Ustawa z dnia 13 maja 2016 r. o przeciwdziałaniu zagrożeniom przestępczością na tle seksualnym (t.j. Dz. U. z 2023 r. poz. 31 z późn. zm.); Ustawa z dnia 6 czerwca 1997 r. Kodeks karny (t.j. Dz. U. z 2022 r. poz. 1138 z późn. zm.); Ustawa z dnia 6 czerwca 1997 r. Kodeks postępowania karnego (t.j. Dz. U. z 2022 r. poz. 1375 z późn. zm.); Ustawa z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny (t.j. Dz. U. z 2022 r. poz. 1360 z późn. zm.) -art. 23 i 24; Ustawa z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego (t.j. Dz. U. z 2023 r. poz. 1550 z późn. zm.).

9.

Opiekunowie towarzyszą dzieciom podczas podróży i wyjazdu biorą na siebie odpowiedzialność za zapewnienie bezpieczeństwa dzieciom. Rozpoczyna się ona od momentu, gdy dziecko opuszcza

opiekuna prawnego, a kończy się dopiero, gdy dzieci wrócą z podróży i zostaną bezpiecznie przekazane opiekunom prawnym. Należy jasno poinformować rodziców o momentach rozpoczęcia (wejście dziecka do środka transportu w drodze na wyjazd) i zakończeniu opieki (wyjście dziecka z środka transportu po powrocie z wyjazdu). Opiekun dziecka zobowiązany jest do zapewnienia bezpieczeństwa dziecka w drodze do miejsca podstawienia środka transportu oraz do odebrania dziecka z wskazanego miejsca po przyjeździe z wyjazdu.

10.

Rodzice muszą zawsze wyrazić zgodę na udział swoich dzieci w wyjeździe. Przed wyjazdem należy również uzyskać podstawowe informacje dotyczące stanu zdrowia dzieci i dane kontaktowe w nagłych przypadkach.

11.

Kadra trenerów i opiekunów podczas wycieczki czuwa nad bezpieczeństwem dzieci. To oni w pierwszej kolejności powinni wykryć potencjalne nadużycia wobec dzieci, a także sami nie mogą stanowić zagrożenia dla ich bezpieczeństwa. Art. 92p ust. 1 i 2 ustawy wskazuje warunki, które musi spełniać kierownik wycieczki i wychowawca. Kierownikiem wycieczki pełni też rolę Koordynatora do spraw bezpieczeństwa dzieci.

12.

Organizator musi zapewnić odpowiednią kadrę podczas wycieczki, ale także dostęp do opieki medycznej oraz program wycieczki i zajęcia dostosowane do wieku, zainteresowań i potrzeb uczestników, ich stanu zdrowia, sprawności fizycznej i umiejętności. Obowiązkiem organizatora jest także żywienie zgodne z zasadami higieny żywienia, a także (jeżeli dotyczy) bezpieczne korzystanie z wyznaczonego obszaru wodnego oraz bezpieczne przebywanie w górach.

13.

W celu odpowiedniej ochrony danych osobowych i wizerunku dzieci należy uzyskać zgody opiekunów dziecka na przetwarzanie danych osobowych dzieci.

1. Przed przystąpieniem dziecka do treningów, rozgrywek, obozu grup młodzieżowych SSP zgoda na udział dziecka w wyżej wymienionych aktywnościach; zgodę powinien wyrazić przynajmniej jeden opiekun.
2. Zgody nie wymaga rejestrowanie wizerunku dziecka podczas aktywności sportowej w ramach rozgrywek i innych form bezpłatnego wykorzystania tego wizerunku na potrzeby SSP i celem umieszczenia go w kanałach informacyjnych SSP.

14.

SSP, jako organizator wyjazdów na turnieje i obozy, zobowiązane jest do uzyskania zgody opiekunów dziecka dotyczących jego zdrowia, w tym zgody na:

1. podejmowanie decyzji związanych z hospitalizacją oraz zabiegami operacyjnymi w przypadku problemów zdrowotnych dziecka;
2. sprawowanie opieki medycznej w ramach uczestnictwa w procesie treningowym;
3. przetwarzanie danych osobowych zawierających dane o stanie zdrowia dziecka.

W przypadku dziecka, które ukończyło 16 rok życia, zgody dotyczące zdrowia dziecka wymagają również podpisu dziecka.

IV. BEZPIECZNA REKRUTACJA KADR

15.

Źródło zagrożenia dla bezpieczeństwa dzieci może stanowić środowisko osób pracujących z dziećmi. W celu ograniczenia tego ryzyka, Polityka Bezpieczeństwa Dzieci opisuje ścieżkę rekrutacji osób zajmujących się aktywnością dzieci, w tym trenerów, koordynatorów, opiekunów, wolontariuszy. Od poziomu umiejętności i zaangażowania trenerów, opiekunów i wolontariuszy zależy jakość szkolenia. Przy rekrutacji trenera, poza posiadaniem wszystkich niezbędnych kwalifikacji, powinno upewnić się, że osoba aplikująca jest odpowiednim kandydatem do pracy z dziećmi.

16.

Rekrutacja kandydatów na stanowiska pracy z dziećmi w SSP, obejmuje 3 etapy:

1. Pierwszy etap – weryfikacja merytoryczna pod kątem posiadania określonego wykształcenia i uprawnień. Polega na kontroli przedstawionych świadectw i certyfikatów.
2. Drugi etap – weryfikacja bezpośrednia. Polega na przeprowadzeniu rozmowy kwalifikacyjnej. Złożeniu arkusza autooceny, oświadczenia o braku przeszkód do pracy z dziećmi i wyrażeniu zgody na dokonywanie kontroli ich pracy pod kątem bezpieczeństwa dzieci.
3. Trzeci etap – weryfikacja ostateczna, polega na sprawdzeniu kandydata w odpowiednich rejestrach, szczególnie w Rejestrze Sprawców Przepstępstw na Tle Seksualnym. W przypadku umów zawieranych na okres dłuższy niż rok czynności opisane w pkt. 1 należy powtarzać co roku.

V. RODZAJE PRZEMOCY I NADUŻYĆ ORAZ ZASADY POSTĘPOWANIA

18.

Przemoc fizyczna może manifestować się poprzez działania takie jak uderzanie, potrząsanie, szczypanie, gryzienie, podduszenie lub inne akty, które skutkują obrażeniami fizycznymi, pozostawiają ślady na ciele lub wywołują ból. Przemoc fizyczna może również objawiać się w zachowaniu ofiary.

19.

Przemoc emocjonalna ma miejsce, gdy osoba dorosła nieustannie krytykuje dziecko, grozi mu lub je wyklucza z pewnych aktywności, obniżając jego poczucie wartości. Trener czy opiekun to osoby znaczące w życiu dziecka, będące dla niego autorytetem sportowym i wzorem zachowania. Konstruktwna krytyka nie jest zabroniona. Konstruktwna krytyka jest ważna dla nauki, rozwoju i doskonalenia dzieci. Podobnie, żarty i śmiech pomagają tworzyć więzi między ludźmi i poczucie wspólnoty. Różnica pomiędzy przemocą psychiczną, a krytyką polega na tym, iż w przemocu psychicznej wykorzystywanie emocjonalne idzie za daleko. Przemoc emocjonalna może ranić i powodować szkody, podobnie jak przemoc fizyczna.

20.

Wykorzystywanie seksualne to każdy rodzaj kontaktu seksualnego między osobą dorosłą, a niepełnoletnią, tj. młodszą niż 18 lat, a także między znacznie starszym dzieckiem, a młodszym dzieckiem. To również każda czynność seksualna wykonywana w wyniku wykorzystania jakiegokolwiek „nierówności” pomiędzy osobami biorącymi udział w takiej czynności (nierównowaga w relacji; różnica wieku, doświadczenia życiowego, podporządkowanie np. służbowe lub wynikające z innego rodzaju zależności). W definicji przemocy na tle seksualnym zawarte jest również wykonywanie zdjęć lub filmów oraz okazywanie osobom niepełnoletnim treści pornograficznych lub zachęcanie do zachowania w sposób kojarzony z okazywaniem seksualności, a także komentowanie cielesności lub warunków fizycznych osoby niepełnoletniej w sposób niestosowny o podtekście seksualnym. Jakakolwiek

czynność seksualna z osobą poniżej 15. roku życia jest zawsze przestępstwem, nawet przy hipotetycznej „zgodzie” dziecka – taka zgoda nie ma mocy prawnej.

21.

Zaniedbanie ma miejsce, gdy dorosły nie zapewnia wystarczającego wsparcia emocjonalnego lub umyślnie i konsekwentnie nie zwraca uwagi na dziecko. Zaniedbanie występuje również wtedy, gdy nie zapewnia się dziecku realizacji podstawowych potrzeb, np. nie otrzymuje wystarczającej ilości jedzenia, ubrania, opieki medycznej lub nadzoru.

22.

Prześladowanie może obejmować zarówno elementy przemocy fizycznej jak i emocjonalnej. Prześladowanie między rówieśnikami może przybrać również formy uporczywego działania na szkodę osoby pokrzywdzonej np. uszkodzanie lub kradzież mienia, aktywność online (przesyłanie obraźliwych wiadomości lub zdjęć), prowokowanie, przezywanie, przedrzeźnianie.

23.

Jedną w form przemocy w sporcie jest wywieranie presji w celu uzyskania wyników sportowych „za wszelką cenę”. Objawia się to oczekiwaniem od zawodników i zawodniczek wysiłku fizycznego ponad ich możliwości, również pomimo doznanych urazów i kontuzji. Bagatelizowanie wysyłanych sygnałów o gorszym samopoczuciu w celu uzyskania lepszego wyniku sportowego.

24.

Chociaż znęcanie się zwykle uważa się za akt dorosłego wobec dziecka, nadużycia mogą pochodzić także od rówieśników. Przemoc dziecka wobec innego dziecka często jest nazywana prześladowaniem. Prześladowanie może przybierać różne formy. Obejmuje działania fizyczne, takie jak uderzanie, uszkodzenia lub kradzież mienia, aktywność online - obraźliwe wiadomości, komentarze, posty lub zdjęcia zamieszczane w mediach społecznościowych, akty słowne, takie jak przezywanie. Prześladowanie może być oparte na kryterium płci, pochodzenia etnicznego, seksualności, niepełnosprawności lub poziomie umiejętności sportowych.

25.

Czynniki ryzyka podczas pracy ze dziećmi w sporcie: trenowanie dziecka w odosobnieniu, bez obecności innej osoby dorosłej albo innego członka personelu lub opiekuna; niezgłaszanie zachowań, które mogą naruszać dobro dziecka i pozwalanie na niezgłaszanie niepokojących praktyk; używanie agresywnego, wulgarnego języka, obrażanie innych członków personelu lub obrażanie opiekuna; nieodpowiednie relacje dziecko-dorosły – nadużywanie pozycji autorytetu.

26.

Wsparcia dziecka po ujawnieniu krzywdzenia jest to proces wymagający szczególnej uwagi i wrażliwości, a jego głównym celem jest zapewnienie bezpieczeństwa i dobrostanu dziecka. Oto kluczowe elementy, które należy wziąć pod uwagę:

1. Szybka i wrażliwa reakcja: po ujawnieniu krzywdzenia, konieczna jest natychmiastowa i empatyczna reakcja, ważne jest, aby dziecko poczuło się bezpiecznie i wiedziało, że jest słuchane i brane poważnie.
2. Ocena sytuacji: przeprowadzenie szczegółowej oceny sytuacji, w tym okoliczności krzywdzenia, potrzeb dziecka i dostępnych zasobów wsparcia, ocena ta powinna być przeprowadzona przez wykwalifikowanych specjalistów, niezależnie od procedury zgłoszenia nadużycia do uprawnionych organów i wyjaśnienia sytuacji wewnątrz organizacji.

3. Zaangażowanie specjalistów: w procesie wsparcia powinny uczestniczyć różne osoby, takie jak psychologowie, pracownicy socjalni, doradcy, a w razie potrzeby także prawnicy lub lekarze.
4. Zapewnienie bezpieczeństwa: priorytetem jest zapewnienie bezpiecznego środowiska dla dziecka w ramach naszej organizacji ale również poza nią, w co powinni być zaangażowani opiekunowie i szkoła, o ile do nadużycia nie doszło z ich udziałem.
5. Wsparcie psychologiczne i emocjonalne: zapewnienie dostępu do terapii i wsparcia emocjonalnego, aby pomóc dziecku uporać się z traumą i jej skutkami.
6. Zaangażowanie rodziny i opiekunów: włączenie do planu wsparcia rodziny i opiekunów dziecka, o ile jest to możliwe i bezpieczne. Rodzina może potrzebować wsparcia w zrozumieniu sytuacji i w odpowiednim reagowaniu na potrzeby dziecka.
7. Edukacja i informacja: edukowanie małoletniego i jego opiekunów na temat praw dziecka, dostępnych ścieżek wsparcia, a także sposobów radzenia sobie ze skutkami krzywdzenia.
8. Monitorowanie i ocena postępów: regularna ocena postępów w realizacji planu wsparcia, z możliwością jego dostosowania w miarę zmiany potrzeb i okoliczności.
9. Prywatność i poufność: ochrona prywatności małoletniego i zapewnienie poufności wszystkich informacji związanych z sytuacją.

VI. DOSTĘP DO INTERNETU

27.

Nie wolno udostępniać dzieciom służbowych lub prywatnych urządzeń elektronicznych, za pomocą których dziecko mogłoby uzyskać dostęp do treści (wiadomości, zdjęć) zapisanych na tych urządzeniach lub do treści internetowych, w szczególności treści nieadekwatnych do wieku dzieci lub zakazanych dla dzieci. Dzieci mogą korzystać z urządzeń elektronicznych oraz Internetu dostarczonych im przez swoich rodziców/opiekunów prawnych na ich wyłączną odpowiedzialność.

28.

1. Podczas akcji organizowanych przez SSP dostęp dziecka do internetu możliwy jest:
 - a) pod nadzorem członka personelu organizacji - na urządzeniach należących do organizacji;
 - b) bez nadzoru – na przeznaczonych do tego urządzeniach nie należących do organizacji;
- 2.
3. W przypadku dostępu realizowanego pod nadzorem członka personelu organizacji, osoba ta ma obowiązek informowania dzieci o zasadach bezpiecznego korzystania z internetu. Członek personelu czuwa także nad bezpieczeństwem korzystania z internetu przez dzieci podczas zajęć. Organizacja zapewnia dostęp do materiałów edukacyjnych, dotyczących bezpiecznego korzystania z internetu, dla uczestników akcji organizowanych przez Stowarzyszenie.

29.

Należy zdawać sobie sprawę, że w mediach społecznościowych dodanie osoby jako znajomego lub obserwatora skutkuje możliwością zobaczenia przez nią wszystkiego, co zostało dotychczas opublikowane, chyba że wprowadzone są ograniczenia prywatności. W Internecie nic nie powinno być publikowane bez zgody osób objętych wpisem/zdjęciem/filmem/postem. Przy bezpośrednim komunikowaniu się z dziećmi drogą elektroniczną i publikowaniu komentarzy na portalach społecznościowych należy zwrócić uwagę, czy nie zagrażą dobru dziecka i nie wyrządzą mu krzywdy.

30.

Rekomenduje się w szczególności następujące zasady w celu bezpiecznego korzystania z obrazów:

- a) zakaz robienia zdjęć lub nagrywania filmów w szatni, łazience lub pokojach,

- b) obrazy publikowane w mediach społecznościowych nie powinny zawierać danych osobowych, które ułatwiają zidentyfikowanie dziecka (adres, numer telefonu, itp.)
- c) dzieci nie powinny być fotografowane w sposób poniżający lub prowokacyjny.

31.

W świecie wirtualnym personelowi korzystającemu z osobistych mediów społecznościowych, zaleca się korzystanie z grupowych czatów, wysyłanie zbiorowych maili do rodziców i zawodników. Dzięki temu informacje będą bezpieczne i przejrzyste. Każdy może zobaczyć, co jest uzgodnione i zmniejsza się prawdopodobieństwo, że intencje dorosłego zostaną źle zrozumiane.

32.

Zasadą powinna być komunikacja z dziećmi za pośrednictwem osób dorosłych, opiekunów lub trenerów klubowych/klubów, zawsze kiedy jest to możliwe. W przypadku, kiedy nie jest to możliwe, należy uzyskać zgodę w/w osób oraz dziecka na komunikację bezpośrednią, pamiętając o tym, że w przypadku bezpośredniej komunikacji z dzieckiem za pośrednictwem poczty elektronicznej, zawsze należy dołączyć co najmniej dwie osoby dorosłe do wiadomości.

33.

Osoby pracujące z dziećmi powinny przestrzegać następujących zasad:

- a) nie używać swoich prywatnych kont w mediach społecznościowych do publikowania informacji związanych z pracą z dziećmi;
- b) dodać co najmniej dwie inne osoby dorosłe do zamkniętych grup służących komunikacji z dziećmi (np. Whatsapp, Facebook);
- c) nie komunikować się z dziećmi za pomocą prywatnego konta, wszelka taka komunikacja powinna odbywać się poprzez kontakt z opiekunami;
- d) nie dodawać do znajomych ani nie obserwować dzieci w mediach społecznościowych za pośrednictwem prywatnego konta;
- e) nie publikować na swoich kontach prywatnych w mediach społecznościowych treści niewłaściwych lub naruszających dobra osobiste innych osób, mając na uwadze, że mogą być obserwowane przez dzieci.

VII. OCHRONA DANYCH OSOBOWYCH

34.

1. Organizacja zapewnia najwyższe standardy ochrony danych osobowych dzieci zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa.
2. Przetwarzanie danych osobowych dziecka odbywa się na podstawie zgody rodziców lub opiekunów prawnych w zakresie tej zgody, z wyjątkiem przypadków kiedy przetwarzanie tych danych jest dokonywane w oparciu o inną przesłankę.
3. Przetwarzanie danych oraz wizerunku dziecka odbywa się z poszanowaniem praw dziecka oraz jego rodziców lub opiekunów prawnych.

35.

1. Personelowi Stowarzyszenia nie wolno umożliwić przedstawicielom mediów utrwalania wizerunku dziecka (filmowanie, fotografowanie, nagrywanie głosu dziecka) na terenie organizacji bez pisemnej zgody opiekuna dziecka.
2. W celu uzyskania zgody, o której mowa powyżej, personel organizacji może skontaktować się z opiekunem dziecka i ustalić procedurę uzyskania zgody. Niedopuszczalne jest podanie

przedstawicielowi mediów danych kontaktowych do opiekuna dziecka – bez wiedzy i zgody tego opiekuna.

3. Jeżeli wizerunek dziecka stanowi jedynie szczegół całości, takiej jak: mecz, trening, zgromadzenie, publiczna impreza, zgoda opiekuna na utrwalanie wizerunku dziecka nie jest wymagana.
4. Upublicznienie przez członka personelu wizerunku dziecka utrwalonego w jakiegokolwiek formie (fotografia, nagranie audio-wideo) wymaga pisemnej zgody opiekuna dziecka. Nie dotyczy to upublicznienia wizerunku w mediach społecznościowych i kanałach informacyjnych SSP.
5. Żądanie usunięcia wizerunku dziecka z kanałów wskazanych w ustępie 2 musi mieć formę pisemną i zawierać uzasadnienie prawne w postaci wskazania konkretnego przepisu prawnego.

VIII. ZASADY OGÓLNE WSPÓŁPRACY Z WŁAŚCIWYMI ORGANAMI I INSTYTUCJAMI

36.

Rola policji w sytuacji nadużyć wobec dziecka. Do zadań policji, zgodnie z ustawą z dnia 6 kwietnia 1990 r. o policji, należy ochrona życia i zdrowia ludzi, organizowanie działań mających na celu zapobieganie popełnianiu przestępstw i współdziałanie w tym zakresie z organami państwowymi, samorządowymi i organizacjami społecznymi. Policja ma obowiązek reagowania w sytuacji zagrożenia życia, zdrowia i bezpieczeństwa dzieci oraz stwierdzenia przestępstwa wobec dziecka. W tym celu policja m.in. wszczyna procedurę Niebieskiej Karty, zgodnie z rozporządzeniem Rady Ministrów oraz Wytycznymi i Wyjaśnieniami Komendanta Głównego Policji oraz interweniuje w sytuacji zagrożenia życia lub zdrowia ludzkiego, w związku z przemocą w rodzinie.

37.

Rola prokuratury w sytuacji nadużyć wobec dziecka. Ustawa o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie przewiduje zadania dla prokuratury, a wśród nich współpracę z podmiotami, które są elementami systemu przeciwdziałania przemocy w rodzinie. Prokurator rejonowy może wydelegować prokuratora do współpracy z organami administracji samorządowej, do uczestnictwa w zespole interdyscyplinarnym czy też pracy w grupach roboczych. Ponadto prokuratura jest podstawowym organem prowadzącym postępowanie przygotowawcze (tj. postępowanie karne na etapie przed skierowaniem aktu oskarżenia do sądu). Niektóre sprawy przekazywane są do prowadzenia policji decyzją prokuratora.

38.

Placówki oświatowe w sytuacji nadużyć wobec dziecka. Ustawa o systemie oświaty zobowiązuje szkołę do wspomagania wychowawczej roli rodziny, oraz do zapewnienia opieki uczniom pozostającym w trudnej sytuacji życiowej. Rola szkoły w systemie ochrony dziecka przed krzywdzeniem jest znacząca. Nauczyciele mają możliwość regularnego obserwowania funkcjonowania dziecka oraz zmian w jego zachowaniu. Pedagog i psycholog szkolny mają możliwość zdiagnozowania sytuacji szkolnej i rodzinnej dziecka. W przypadku uzyskania informacji, że uczeń, który nie ukończył 18 lat, jest ofiarą przemocy lub przestępstwa, szkoła powinna powziąć kroki wynikające z ustawy. Obowiązki w tym zakresie ciąży na nauczycielach, wychowawcy klasy, pedagogu i dyrektorze szkoły.

Pomoc społeczna w sytuacji nadużyć wobec dziecka. Jednym z ustawowych zadań pomocy społecznej jest opieka nad dzieckiem i rodziną. W zakresie pomocy ustawa nakłada szereg obowiązków na pracowników pomocy społecznej. Powinni oni wspierać rodziny mające trudności w wypełnianiu przez nich zadań jako rodziny np. w formie poradnictwa rodzinnego. Realizując prawo dziecka do ochrony przed poniżającym traktowaniem i karaniem, pracownik pomocy społecznej mający podejrzenie krzywdzenia dziecka przeprowadza m.in. rodzinny wywiad środowiskowy, sporządza notatkę służbową, w razie stwierdzenia przemocy w rodzinie wypełnia formularz „Pomoc społeczna– Niebieska Karta”. Po stwierdzeniu przemocy wobec dziecka składa wniosek o wgląd w sytuację rodziny do sądu rodzinnego i nieletnich lub zawiadamia stosowne organy o możliwości popełnienia przestępstwa. Pracownik socjalny (jeden z zawodów pracujących w ośrodkach pomocy społecznej) w przypadku bezpośredniego zagrożenia życia i zdrowia dziecka w związku z przemocą domową ma również prawo odebrać je z rodziny, w której do przemocy dochodzi.

IX. ZGŁASZANIE NARUSZEŃ I DZIAŁANIA NASTĘPCZE

Prawny obowiązek powiadomienia o przemocy stosowanej wobec dziecka

1. Kodeks postępowania karnego w art. 304 § 1 określa, że każdy kto dowiedziawszy się popełnieniu przestępstwa ściganego z urzędu ma społeczny obowiązek zawiadomić tym prokuratora lub policję. Mimo, że za niezgłoszenie podejrzenia popełnienia przestępstwa nie grozi żadna kara, za wyjątkiem wyraźnie prawem przewidzianych szczególnych sytuacji, jest to moralny obowiązek każdego praworządnego człowieka.
2. Ustawa z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu przemocy domowej w art. 12 ust. 1 określa, że osoby, które w związku z wykonywaniem swoich obowiązków służbowych lub zawodowych powzięły podejrzenie o popełnieniu ściganego z urzędu przestępstwa z użyciem przemocy domowej, niezwłocznie zawiadamiają o tym policję lub prokuratora. Natomiast zgodnie z ust. 2, osoby będące świadkami przemocy domowej powinny zawiadomić o tym policję, prokuratora lub inny podmiot działający na rzecz przeciwdziałania przemocy domowej.
3. Wszystkie instytucje publiczne i organizacje pozarządowe oraz społeczne, w których odbywa się edukacja, szeroko rozumiana opieka nad dziećmi, a także jednostki zapewniające porządek publiczny, bezpieczeństwo i ochronę zdrowia oraz życia mieszkańców powinny tworzyć system ochrony praw dzieci, a w razie wykrycia aktów krzywdzenia dzieci skutecznie przeprowadzić odpowiednie działania. Obowiązek współpracy określa art. 3 ustawy z dnia 9 czerwca 2011 r. o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej.
4. Przyjęte przez Radę Ministrów na podstawie ustawy o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie, rozporządzenie z dnia 13 września 2011 r. w sprawie procedury „Niebieskie Karty” oraz wzorów formularzy „Niebieska Karta” określa sposób postępowania wobec przemocy w rodzinie, w tym przemocy wobec dzieci. Wypracowane schematy postępowania interwencyjnego służb, szczególnie odpowiedzialnych za ochronę bezpieczeństwa dziecka, zwiększają gwarancje ochrony praw dzieci, wyczulenie na każdy nieprawidłowy sygnał płynący od dziecka lub wynikający z obserwacji. Pracownicy policji, służb miejskich tj. pomocy społecznej, ochrony zdrowia, edukacji i wszystkich placówek działających na rzecz dzieci ściśle ze sobą współpracują, stosują wypracowane schematy działań służące ochronie dobra i bezpiecznego rozwoju dziecka.
5. Tworzony przez PBD SSP system ochrony dzieci rozumiany jest jako połączenie działań Związku, jego personelu i osób fizycznych pracujących z dziećmi, przy współpracy z organizacjami działającym na podstawie obowiązujących przepisów prawa w sferze ochrony dzieci przed różnymi formami krzywdzenia i zaniedbywania. Podejmowanie czynności zgodnie z procedurami zapewni poczucie bezpieczeństwa osobie interweniującej, a konsekwentne stosowanie procedur zapewni bezpieczeństwo dzieciom i ułatwi podejmowanie właściwych działań.

6. Jeśli trener lub rodzic jest świadkiem krzywdzenia dziecka lub podejrzewa, że dziecko jest krzywdzone ma obowiązek powiadomić o tym: pomoc społeczną, policję lub szkołę w celu podjęcia przez te instytucje działań w ramach swoich obowiązków służbowych. Szczególną czujność należy zachować w sytuacji, gdy dziecko nie jest objęte opieką i wsparciem żadnych instytucji. Jest to dziecko, które może być pozostawione samo sobie i problem jego krzywdzenia może zostać niezauważony. Składając zawiadomienie (telefonicznie, pisemnie, ustnie, mailowo) uruchamia się procedury chroniące dziecko. Złożenie zawiadomienia nie wymaga zgody rodziców lub opiekunów krzywdzonego dziecka. Lepiej powiadomić służby „na wyrost”, niż zaniechać działań i dopuścić do ewentualnej tragedii.

X. PROCEDURA ZGŁOSZENIA NADUŻYCIA

41.

Procedury interwencji w przypadku zagrożenia bezpieczeństwa dziecka

1. W przypadku powzięcia podejrzenia, że dziecko jest krzywdzone lub zgłoszenia takiej okoliczności przez dziecko lub opiekuna dziecka, każdy ma obowiązek sporządzenia notatki służbowej i przekazania uzyskanej informacji Koordynatorowi ds. bezpieczeństwa dzieci. Notatka może mieć formę pisemną lub mailową.
2. Interwencja prowadzona jest przez Koordynatora ds. bezpieczeństwa dzieci we współpracy z zarządem organizacji. Dane Koordynatora (imię, nazwisko, email, telefon) zostaną podane do wiadomości personelu, dzieci i opiekunów.
3. Do udziału w interwencji można doprosić specjalistów, w szczególności psychologów i pedagogów, celem skorzystania z ich pomocy przy rozmowie z dzieckiem, o ile ich obecność będzie służyła ochronie najlepszego interesu dziecka.
4. Zarząd organizacji informuje opiekunów o obowiązku zgłoszenia podejrzenia krzywdzenia dziecka do odpowiedniej instytucji (prokuratura/policja, sąd rodzinno-opiekuńczy, najbliższy ośrodek pomocy społecznej).
5. Po poinformowaniu opiekunów zgodnie z punktem poprzedzającym, zarząd organizacji składa zawiadomienie o podejrzeniu krzywdzenia dziecka do instytucji wskazanych w punkcie poprzedzającym, ewentualnie zawiadomienie o możliwości popełnienia przestępstwa do prokuratury/policji, wnioski o wgląd w sytuację dziecka do ośrodka pomocy społecznej, wnioski o wgląd w sytuację rodziny do sądu rodzinnego. Kluczowa jest treść pisma, a nie jego tytuł bądź forma.
6. Z przebiegu każdej interwencji sporządza się kartę interwencji, której wzór stanowi **Załącznik nr. 1** do niniejszej Polityki. Kartę załącza się do rejestru interwencji prowadzonego przez organizację.
7. Wszyscy pracownicy organizacji i inne osoby, które powzięły informację o krzywdzeniu dziecka lub informacje z tym związane, są zobowiązane do zachowania tych informacji w tajemnicy, wyłączając informacje przekazywane uprawnionym instytucjom w ramach działań interwencyjnych.
8. W przypadku gdy podejrzenie zagrożenia bezpieczeństwa dziecka zgłosili opiekunowie dziecka, a podejrzenie to nie zostało potwierdzone, należy o tym fakcie poinformować opiekunów dziecka na piśmie.
9. W przypadku podejrzenia, że życie dziecka jest zagrożone lub grozi mu ciężki uszczerbek na zdrowiu należy niezwłocznie poinformować odpowiednie służby (policja, pogotowie ratunkowe), dzwoniąc pod numer 112 lub 999 (pogotowie). Poinformowania służb dokonuje osoba, która pierwsza powzięła informację o zagrożeniu i następnie wypełnia kartę interwencji.
10. W przypadku gdy zgłoszono krzywdzenie dziecka przez pracownika/współpracownika organizacji, osoba ta powinna zostać natychmiast odsunięta od wszelkich form kontaktu z dziećmi (nie tylko dzieckiem pokrzywdzonym) do czasu wyjaśnienia sprawy. O zdarzeniu informuje się Koordynatora ds. bezpieczeństwa dzieci.

11. Koordynator ds. bezpieczeństwa dzieci organizuje spotkanie z opiekunami dziecka, którym przekazuje informacje o zdarzeniu oraz o możliwości skorzystania ze specjalistycznego wsparcia, w tym u innych organizacji lub służb.
12. W przypadku, gdy wobec dziecka popełniono przestępstwo, zarząd organizacji składa zawiadomienie o możliwości popełnienia przestępstwa we właściwej miejscowo jednostce policji lub prokuratury.
13. W przypadku, gdy pracownik dopuścił się wobec dziecka innej formy krzywdzenia niż popełnienie przestępstwa na jego szkodę, Koordynator ds. bezpieczeństwa dzieci powinien zbadać wszystkie okoliczności sprawy, w szczególności wysłuchać podejrzanego o krzywdzenie, dziecko oraz innych świadków zdarzenia. W sytuacji gdy naruszenie dobra dziecka jest znaczne, w szczególności gdy doszło do dyskryminacji lub naruszenia godności dziecka, Zarząd powinien rozważyć rozwiązanie stosunku prawnego z osobą, która dopuściła się krzywdzenia. Jeżeli osoba, która dopuściła się krzywdzenia, nie jest bezpośrednio zatrudniona przez organizację, lecz przez podmiot trzeci, wówczas należy zarekomendować zakaz wstępu tej osoby na teren organizacji, a w razie potrzeby rozwiązać umowę z instytucją współpracującą.

42.

Krzywdzenie rówieśnicze

1. W przypadku podejrzenia krzywdzenia dziecka przez inne dziecko przebywające w organizacji (np. na zajęciach grupowych) należy przeprowadzić rozmowę z dzieckiem podejrzanym o krzywdzeniu oraz jego opiekunami, a także oddzielnie z dzieckiem poddawany krzywdzeniu i jego opiekunami. Ponadto należy porozmawiać z innymi osobami mającymi wiedzę o zdarzeniu. W trakcie rozmów należy dążyć do ustalenia przebiegu zdarzenia, a także wpływu zdarzenia na zdrowie psychiczne i fizyczne dziecka krzywdzonego. Ustalenia są spisywane na karcie interwencji. Dla dziecka krzywdzącego oraz krzywdzonego sporządza się oddzielne karty interwencji. Informacje o zdarzeniu przekazuje się Koordynatorowi ds. bezpieczeństwa dzieci.
2. Wspólnie z opiekunami dziecka krzywdzącego należy opracować plan naprawczy, celem zmiany niepożądanych zachowań.
3. Z opiekunami dziecka poddawany krzywdzeniu należy opracować plan zapewnienia mu bezpieczeństwa, włączając w ten plan sposoby odizolowania go od źródeł zagrożenia.
4. W trakcie rozmów należy upewnić się, że dziecko podejrzanym o krzywdzenie innego dziecka samo nie jest krzywdzone przez opiekunów, innych dorosłych bądź inne dzieci. W przypadku potwierdzenia takiej okoliczności należy podjąć interwencję także w stosunku do tego dziecka.
5. Jeżeli osobą podejrzaną o krzywdzenie jest dziecko w wieku od 13 do 17 lat, a jego zachowanie stanowi czyn karalny, należy ponadto poinformować właściwą miejscowo sąd rodzinny lub policję poprzez pisemne zawiadomienie. Za złożenie zawiadomień odpowiedzialny jest zarząd organizacji.
6. Jeżeli osobą podejrzaną o krzywdzenie jest dziecko powyżej lat 17, a jego zachowanie stanowi przestępstwo, wówczas należy poinformować właściwą miejscowo jednostkę policji lub prokuratury poprzez pisemne zawiadomienie o podejrzeniu popełnienia przestępstwa. Za złożenie zawiadomień odpowiedzialny jest zarząd organizacji.

43.

Sposób dokumentowania i zasady przechowywania ujawnionych lub zgłoszonych incydentów lub zdarzeń. Dokumentowanie i przechowywanie informacji o ujawnionych lub zgłoszonych incydentach lub zdarzeniach zagrażających dobru małoletniego jest kluczowym elementem w skutecznej polityce ochrony dzieci. Oto zasady i metody, które należy stosować w tym kontekście:

1. Dokładne i Natychmiastowe Dokumentowanie: Wszystkie incydenty powinny być dokumentowane natychmiast po ich ujawnieniu lub zgłoszeniu. Dokumentacja powinna zawierać:
 - a) dokładny opis zdarzenia, w tym data, czas, miejsce, osoby zaangażowane i świadkowie;

- b) opis reakcji podjętej w odpowiedzi na incydent oraz wszelkich podjętych działań naprawczych;
 - c) wszelkie informacje przekazane organom zewnętrznym (np. policji).
2. Zgłoszenia będą przechowywane w rejestrze prowadzonym przez Koordynatora ds. bezpieczeństwa dzieci przez okres niezbędny dla celów ujawniania i prowadzenia stosownych wyjaśnień oraz postępowań w sprawie (nie mniej niż rok).
 3. Informacje dotyczące incydentów muszą być przechowywane w sposób poufny, z dostępem ograniczonym do osób upoważnionych.
 4. Dane powinny być przechowywane w bezpieczny sposób, aby zapobiec nieautoryzowanemu dostępowi, zniszczeniu lub utracie. To może obejmować: używanie zabezpieczonych systemów elektronicznych z odpowiednimi hasłami i szyfrowaniem oraz przechowywanie kopii papierowych w zamkniętych szafach lub w innych bezpiecznych miejscach.
 5. Przechowywanie danych osobowych będzie się odbywać zgodnie z obowiązującymi przepisami o ochronie danych, oraz wewnętrznymi regulacjami, jeśli takie zostaną wprowadzone.
 6. Wszystkie dokumenty dotyczące zgłoszeń, w tym informacje, zapisy postępowań, ustaleń i działań naprawczych oraz wszelkie dokumenty papierowe, oraz dokumentacja prowadzona w sposób elektroniczny, w tym w szczególności informacje zawierające dane osobowe potwierdzające przeprowadzone postępowanie w sprawie będą przechowywane w zabezpieczonym archiwum do momentu realizacji celu dla którego zostały zebrane, przy czym maksymalny okres nie może przekroczyć pięciu lat, chyba, że przepisy prawa w tym związane z prowadzonymi postępowaniami wymagają dłuższego okresu przechowywania.
 7. Dokumentacja dotycząca zgłoszeń może być udostępniana kierownictwu organizacji, zarządom organizacji stowarzyszonych lub innym osobom uprawnionym do przeprowadzania wewnętrznych postępowań wyjaśniających, dyscyplinarnych lub regulaminowych. Dokumentacja może zostać również udostępniana uprawnionym organom zewnętrznym np. Policja, Prokuratura, Sądy w sytuacji prowadzenia odpowiednich postępowań.
 8. Wszyscy pracownicy i wolontariusze powinni być odpowiednio przeszkoleni w zakresie dokumentowania i przechowywania informacji o incydentach, aby zapewnić, że procedury te są właściwie stosowane.
 9. Poprzez stosowanie tych zasad, organizacje mogą zapewnić, że wszystkie zgłoszenia i incydenty są odpowiednio dokumentowane i przechowywane, co jest kluczowe dla ochrony dobra małoletnich i zapewnienia odpowiedzialności oraz transparentności działań organizacji.

XI. UDOSTĘPNIANIE POLITYKI BEZPIECZEŃSTWA DZIECI

44.

SSP zapewni dedykowaną zakładkę na stronie internetowej, gdzie zamieszczony zostanie dokument PBD, jego aktualizacje, szkolenia i wszelkie materiały z możliwością ich pobrania. Małoletni zostaną poinformowani o PBD przez trenerów, opiekunów i członków sztabów szkoleniowych w trakcie zgrupowań, na których zostanie omówiona PBD i jej znaczenie. PBD będzie prezentowana małoletnim w trakcie akcji szkoleniowych. Przestrzeganie tych zasad zapewni, że wszyscy zainteresowani zostaną odpowiednio poinformowani o standardach, a także zrozumieją ich znaczenie i zasady stosowania w praktyce. W kontekście PBD SSP, udostępnianie tej polityki rodzicom, opiekunom prawnym lub faktycznym oraz małoletnim jest kluczowym elementem w celu zaznajomienia się z nią i jej stosowania.

XII. PODNOSZENIE ŚWIADOMOŚCI

45.

Posiadanie kompleksowych procedur ochronnych nie wystarczy, aby zapewnić bezpieczeństwo dzieci. Należy stosowne procedury wdrożyć, aby stały się częścią zasad klubu i związku. W celu wprowadzenia

reguł w życie, należy informować o działaniach mających za zadanie ochronę dzieci. Obejmuje to szkolenia i warsztaty, aby wszyscy zaangażowani w koszykówkę znali środki ochronne i zasady aktywności z dziećmi oraz ich znaczenie dla klubu i związku.

Komunikacja i podnoszenie świadomości są ważne zarówno dla osób, które pracują w piłce nożnej jako trenerzy, sędziowie, fizjoterapeuci, wolontariusze, ale także dla dzieci i ich rodziców/opiekunów prawnych. Dzieci i rodzice muszą być świadomi znaczenia działań podejmowanych przez SSP, lokalne kluby oraz związki na rzecz ochrony dzieci, aby mieć pewność, że kwestia jest traktowana poważnie. Dzieci i rodzice muszą również wiedzieć, kiedy i gdzie zgłaszać swoje obawy.

XIII. OSOBY I ORGANIZACJE KONTAKTOWE:

Koordinator SSP ds. bezpieczeństwa dzieci	ochronadzieci.sp@gmail.com
Dziecięcy Telefon Zaufania Rzecznika Praw Dziecka	tel. 800121212
Telefon zaufania dla dzieci i młodzieży prowadzony przez Fundację Dajemy Dzieciom Siłę	116 111
Telefon dla rodziców, nauczycieli i innych profesjonalistów pracujących z dziećmi prowadzony przez Fundację Dajemy Dzieciom Siłę	800 100 100
Komitet Ochrony Praw Dziecka	+22 626 94 19
Policja	997
Numer alarmowy	112

Załącznik nr 1 Karta interwencji

Data zgłoszenia	
Dane osoby zgłaszającej	
Dane osoby pokrzywdzonej	
Dane osoby krzywdzącej	
Opis zgłoszonego naruszenia	
Opis podjętych działań wyjaśniających (data, przebieg, osoby obecne podczas czynności, informacje o protokole)	
Forma interwencji (jakie działania podjęto w przypadku stwierdzenia naruszenia zarówno wobec osoby krzywdzącej jak i osoby pokrzywdzonej; czy zawiadomienie o zgłoszeniu zostało przekazane odpowiednim służbom/organom)	
Wynik postępowania przeprowadzonego przez odpowiednie służby po zgłoszeniu	
Inne uwagi:	

Podpis Koordynatora:	W imieniu zarządu:
----------------------	--------------------